

Μεγάλη Παρασκευή στον κόσμο

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 11.04.2015

Όταν ήμουν παιδί υπήρχε ένας απαράβατος κανόνας στο σπίτι: τη Μεγάλη Παρασκευή δεν μαγειρεύαμε. Και κάθε Μεγάλη Παρασκευή ερχόταν στο χαρτί γαρίδες από τα ψαράδικα στην πιάτσα, για μένα δεν υπήρχε μεγαλύτερη λιχουδιά, καλύτερα κι από το κανονικό γιορτινό τραπέζι, ποτέ δεν μου άρεσε ιδιαίτερα το κρέας. Μεγάλωνα όπως όλη η γενιά μου παραδοσιακά. Την Κυριακή μετά την Εκκλησία πηγαίναμε στο κατηχητικό, βγαίναμε στους Επιταφίους και στις λιτανείες, το καλοκαίρι στο χωριό αγόρια-κορίτσια μας άφηναν να κάνουμε τα παπαδοπαίδια και να χτυπάμε τις καμπάνες, είχα ευκολία στην αποστήθιση κι έμαθα πρώτη απ' έξω το «Πάτερ Ημών», ήξερα για τις νηστείες και λοιπά και τελεία. Κι έπιανα από τότε τον εαυτό μου να κοιτάει με πραγματική περιέργεια, ίσως και λίγη ζήλεια, τους ανθρώπους που γραπώνονταν από την Πίστη. Μέσα σ' αυτό το πραγματικά ψυχαναγκαστικό πια πανηγύρι του βίου μας μερικά πράγματα που δεν ξεχνώ:

- Τον ναυτικό που μου είπε ότι περνάει πραγματικά νηστικός τη Μεγάλη Παρασκευή μετά το παρ' ολίγον ναυάγιο, εκείνο που είδε κυριολεκτικά το χάρο με τα μάτια του, εκείνη τη μακρινή Μεγάλη Παρασκευή και επικαλέστηκε μέσα στην απελπισία του Εκείνον.
- Τη γριά Ινδιάνα στο μακρινό Μεξικό να προσεύχεται μέσα στον καθεδρικό που της έφτιαξαν εκείνοι που της ξερίζωσαν τα πάντα, κάτω από αστέρια και ήλιους τα μαραμένα χείλη της επικαλούνταν Εκείνο.
- Η άνοιξη είναι η αρχή του κύκλου, η αναγέννηση, η ελπίδα (και όλα αυτά είναι θηλυκά και ανεξίθρησκα).

– Κάθε φορά που ακούω το «Αι γενεαί πάσαι» κλαίω.